

Arrest

nr. 196 791 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die met vlucht X uit Larnaca op 4 september 2017 in de luchthaven van Zaventem is aangekomen, werd op 5 september 2017 de toegang tot het grondgebied geweigerd.

1.2. Op 5 september 2017 diende verzoeker een asielaanvraag in. Hij werd in het bezit gesteld van een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker.

1.3. Op 28 september 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad bij arrest nr. X van 31 oktober 2017 deze beslissing en motiveerde als volgt:

“2.2.4.1. Inzake de bemerking van verwerende partij dat verzoekende partij geen enkel officieel identiteitsdocument neerlegt ter staving van haar beweerde identiteit, stelt verzoekende partij dat zij meende, net zoals veel vluchtelingen die hier toekomen, dat zij er goed aan deed om haar paspoort te vernielen en weg te gooien. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij verschillende originele documenten bijbrengt waarop haar naam duidelijk vermeld staat. Bovendien geeft verwerende partij zelf aan dat verzoekende partij al van voor haar vertrek naar Cyprus een Facebookaccount had onder haar eigen naam. Ten slotte onderstreept verzoekende partij dat zij heel wat informatie heeft gegeven die toelaten haar identiteit te verifiëren. Zo heeft zij aangegeven dat zij in de loop van 2016 een studentervisum bekwam voor Cyprus, waardoor de Cypriotische autoriteiten in staat moeten zijn om haar identiteit te bevestigen.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaand betoog geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat zij tot op heden geen enkel officieel identiteitsdocument neerlegt ter staving van haar beweerde identiteit. Verwerende partij wijst er dienaangaande terecht op dat de identiteit van een asielzoeker een essentieel element is in de asielaanvraag en dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit en asielrelaas zo goed mogelijk te staven. Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan verwacht worden dat hij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zijn asielaanvraag en identiteit te staven.

Verwerende partij concludeert tevens terecht dat de vaststelling dat verzoekende partij dit heeft nagelaten ervoor zorgt dat de vrees die zij beweert te hebben, en waarvoor zij de bescherming van de Belgische staat inroept, ernstig aangetast wordt. De door haar bijgebrachte documenten waarop haar naam staat (polio-kaart, HFA-kaart, HFA-atteest, polio-campagne planning (administratief dossier, stuk 8, map documenten, nrs. 1-4)) – die in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift overigens allen fotokopieën betreffen – betreffen geenszins officiële identiteitsdocumenten. Ook haar Facebookaccount kan allesbehalve als een officieel bewijs van haar identiteit beschouwd worden, nu eenieder een Facebookaccount kan aanmaken onder eender welke naam. Dat verzoekende partij er tot op heden niet in slaagt enig officieel identiteitsdocument bij te brengen is des te frappanter nu zij er blijkbaar wel in slaagde om andere documenten uit Pakistan te laten overkomen. Immers voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift (kopieën van) documenten die zij uit Pakistan zou hebben ontvangen en tevens de enveloppe waarmee deze aan haar door haar familie zou zijn toegestuurd. De Raad bemerkt dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaatgeneraal aangaf dat haar geboorteakte nog in Pakistan is (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/09/2017, p. 4). Verzoekende partij toont geenszins aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om dit document, of enig ander officieel identiteitsdocument, te verkrijgen. Het feit dat verzoekende partij haar identiteit helemaal niet aantoonst zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van haar verhaal op zeer ernstige wijze wordt gehypothekeerd. De Raad wijst er nog op dat het geenszins de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197), waardoor haar bemerking dat verwerende partij haar identiteit had kunnen verifiëren bij de Cypriotische autoriteiten nu zij in de loop van 2016 een studentervisum bekwam voor Cyprus niet dienstig is.

2.2.5.1. Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij evenmin enig origineel document neerlegt ter staving van haar relaas, bemerkt verzoekende partij dat zij nog een aantal bijkomende documenten heeft bekomen waarvan zij de kopieën als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 2-6). Het betreft “(d)e cursus die verzoeker overhandigd kreeg tijdens de opleiding als polio-medewerker” (bijlage 2), “(b)ijkomende nieuwsartikelen over aanslagen op poliomedewerkers, zelfs de politieagenten die de polio-medewerkers beschermden” (bijlage 3), een “(g)enotariseerde verklaring ter staving de problemen die verzoeker ondervond in zijn land van herkomst” (bijlage 4) en “(f)oto’s van verzoeker aan het werk” (bijlage 5). Tevens brengt verzoekende partij een kopie bij van de enveloppe waarmee de documenten haar door haar familie werden toegestuurd (bijlage 6).

2.2.5.2. Wat betreft “(d)e cursus die verzoeker overhandigd kreeg tijdens de opleiding als poliomedewerker” (bijlage 2) en de “(g)enotariseerde verklaring ter staving de problemen die verzoeker ondervond in zijn land van herkomst” (bijlage 4), stelt de Raad vast dat deze door verzoekende partij bijgebrachte ‘bijkomende documenten’ slechts kopieën betreffen en dat verzoekende partij dan ook tot op heden geen enkel origineel document neerlegt ter staving van haar relaas. De Raad wijst erop dat aan dergelijke fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Ook de enveloppe waarmee deze documenten zouden zijn verstuurd (bijlage 6 van het verzoekschrift) betreft slechts een kopie en bovendien blijkt hieruit hoe dan ook slechts dat aan verzoekende partij documenten werden verstuurd vanuit Pakistan, hetgeen op zich niet betwist wordt.

Wat betreft de bijgebrachte foto's die verzoekende partij zouden tonen tijdens haar werk als poliomedewerker (bijlage 5), oordeelt de Raad dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De bewijswaarde wordt bovendien verder ondergraven doordat verzoekende partij slechts kopieën van de foto's bijbrengt. Dat verzoekende partij dezelfde medewerkersbadge draagt als deze neergelegd tijdens onderhavige procedure, zoals verzoekende partij opmerkt in haar verzoekschrift, kan bovendien niet uit de (kopieën van) de foto's worden opgemaakt, nu deze badge op geen enkele foto duidelijk zichtbaar is. Uit niets blijkt dan ook dat dit foto's betreffen van verzoekende partij tijdens haar werk als polio-medewerker.

Wat betreft de bijgebrachte nieuwsartikelen over aanslagen op polio-medewerkers (bijlage 3), bemerkt de Raad verder dat dit algemene informatie betreft en dat de naam van verzoekende partij nergens in deze nieuwsartikelen vermeld wordt. De Raad merkt op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers in concreto te worden aangetoond.

2.2.6.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat de vaststelling dat verzoekende partij nooit asiel heeft aangevraagd in Cyprus een indicatie is dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees ondermijnt, betoogt verzoekende partij dat zij van andere mensen uit de Pakistaanse gemeenschap vernomen had dat de Cypriotische overheden geen bescherming zouden bieden, waardoor zij ervoor koos om verder te reizen naar België waar zij meer kans zou maken. Dit kan haar geenszins kwalijk genomen worden.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat in de bestreden beslissing reeds wordt opgemerkt dat de bewering van verzoekende partij dat Cyprus geen asiel geeft aan Pakistanen een zeer loze bewering is van haar kant. Verwerende partij wijst er in deze terecht op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. De vaststelling dat verzoekende partij eerst naar België is gereisd en daar pas een asielaanvraag heeft ingediend terwijl zij hiertoe ook de mogelijkheid had in Cyprus is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees. Bovendien wijst de Raad er tevens op dat, zoals reeds opgemerkt door verwerende partij, uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij vanuit Cyprus pas doorreisde naar België om asiel aan te vragen wanneer zij in Cyprus zou moeten betalen voor haar studentenvisum. Aldus is haar asielaanvraag ook zeer laatstijdig, daar zij verschillende maanden in Cyprus doorbracht zonder asiel aan te vragen en zonder door te reizen naar een land waar zij wel asiel zou hebben willen aanvragen.

2.2.7.1. Waar verwerende partij het zeer bevreemdend acht dat verzoekende partij amper enige kennis van de ziekte polio heeft en geen antwoord wist op vragen naar concrete gegevens over haar werk, meent verzoekende partij dat uit het feit dat zij de naam niet kent van het medicijn dat zij toediende, noch de officiële benaming van de ziekte polio, niet afgeleid kan worden dat zij niet gewerkt zou hebben voor een polio-campagne. Verzoekende partij benadrukt dat zij slechts enkele uren les kreeg over de ziekte, waardoor het volstrekt normaal is dat zij geen uitgebreide kennis over de ziekte heeft. In dit verband verwijst verzoekende partij tevens naar algemene informatie waaruit het gebrek aan efficiëntie en welopgeleide medewerkers bij polio-campagnes blijkt (bijlage 7 van het verzoekschrift). Verwerende partij kan geenszins redelijk stellen dat verzoekende partij helemaal geen kennis zou hebben van de ziekte, temeer nu haar geen andere vragen gesteld werden over de ziekte. Wat betreft de vaststelling dat zij geen andere namen kon geven van medewerkers bij de polio-campagnes, bemerkt verzoekende partij dat de medewerkers uit verschillende regio's kwamen en dat zij voortdurend met andere personen in een team samenwerkte, afhankelijk van de beschikbaarheden van de vrijwilligers op dat moment.

2.2.7.2. De Raad bemerkt vooreerst dat van verzoekende partij geenszins een uitgebreide kennis over de ziekte wordt verwacht. Gelet op haar bewering dat zij meegeholpen heeft bij polio-campagnes en zij daartoe een opleiding kreeg (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/09/2017, p. 13), kan van haar evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat zij de officiële benaming van de ziekte zou kennen en de naam zou kennen van het medicijn dat zij zou hebben toegediend. De verwijzing naar algemene informatie waaruit het gebrek aan efficiëntie en welopgeleide medewerkers bij poliocampagnes blijkt (bijlage 7 van het verzoekschrift) is dan ook niet van aard aan voormelde vaststelling afbreuk te doen. Ook dat haar geen andere vragen werden gesteld over de ziekte doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij voormelde zaken niet weet terwijl het tegendeel van haar verwacht kan worden. Verder volstaat haar uitleg dat de teams vaak verschillend waren samengesteld en met mensen uit verschillende regio's geenszins om te verklaren dat zij, gevraagd naar medewerkers bij de poliocampagnes, slechts twee namen kan geven en geen andere namen kon geven, en zelfs de namen

die op de door haar neergelegde 'polio-campagne planning' (administratief dossier, stuk 8, map documenten, deel 4) staan vermeld niet kon aangeven. Eveneens uitermate bevreemdend is dat verzoekende partij zelfs niet weet wie de "officer in charge" was van wie zij de opdrachten zou hebben gekregen voor haar werk in de campagnes (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/09/2017, p. 13).

2.2.8.1. Waar verwerende partij het niet geloofwaardig acht dat zij de politie niet contacteerde of op enige wijze hulp zocht vanuit die hoek, voert verzoekende partij aan dat zij geenszins kon rekenen op de bescherming van de Pakistaanse politie. Verzoekende partij wijst erop dat aanslagen tegen medewerkers van de polio-campagnes schering en inslag zijn. De aanslagplegers zijn doorgaans militanten van "Tehreek-e-Taliban" (TTP) en het is geenszins evident om tegen hen op te treden. Het is tevens algemeen bekend dat de kwaliteit van de dienstverlening door de politie in Pakistan niet adequaat is. Ter staving van haar betoog voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende internetartikelen (bijlagen 9, 12 en 13).

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, daar problemen van medewerkers van polio-campagnes een gekend fenomeen is en er geen reden is aan te nemen dat de politie haar problemen niet ernstig zou nemen, van verzoekende partij wel degelijk verwacht kon worden dat zij de politie op de hoogte zou hebben gebracht van haar problemen. Het feit dat het geenszins evident is om op te treden tegen de aanslagplegers, zoals blijkt uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie (bijlagen 9 en 12 van het verzoekschrift), doet hieraan geen enkele afbreuk. Waar verzoekende partij verwijst naar algemene informatie in verband met wangedrag van de politie in Pakistan (bijlage 13 van het verzoekschrift), is de Raad van oordeel dat deze algemene informatie niet volstaat om te verklaren waarom verzoekende partij de politie niet op de hoogte heeft gebracht van haar problemen als polio-medewerker. Immers blijkt uit andere door haar aangebrachte informatie dat politie wordt ingezet voor de bescherming van medewerkers van polio-campagnes (zie bijlage 12 van het verzoekschrift). De verklaring van verzoekende partij dat zij de politie niet eens ingelicht heeft over de bedreigingen en aanvallen waarvan zij het slachtoffer werd is dan ook geenszins geloofwaardig.

2.2.9.1. Wat betreft de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij op Facebook aangaf waar zij zich bevond, bemerkt verzoekende partij dat de print-outs die verwerende partij bijbrengt dateren van voor augustus/september 2016 en dus van voor de laatste grote aanslag die verzoekende partij ertoe bewoog Pakistan te verlaten. Verzoekende partij had haar werkzaamheden voor de campagne in februari 2016 stopgezet en meende op dat moment dat zij geen gevaar meer zou lopen, nu zij tot dan enkel bedreigd en lastiggevallen was geweest tijdens haar werkzaamheden. Ook door een verhuis hoopte zij de gemoederen te laten bedaren. Het is pas nadat zij in augustus/september op straat werd aangevallen dat zij beseftte dat haar leven in gevaar was en zij besloot het land te ontvluchten. Pas toen beseftte verzoekende partij dat zij beter haar locatie niet aangaf op Facebook.

2.2.9.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij ook na het incident van augustus/september 2016 nog verschillende keren op Facebook aangaf waar zij zich bevond (zie print-outs Facebook, p. 6 (administratief dossier, stuk 9, landeninformatie, deel 1)). Tevens gaf zij op Facebook aan dat zij in Cyprus is/was, dit terwijl zij uit Pakistan zou zijn gevlucht uit vrees voor haar belagers en zij haar belagers zo in de mogelijkheid stelt haar te vinden. Het is geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij, die Pakistan ontvlucht omdat zij er door onbekenden werd bedreigd en geslagen en hiermee zelfs niet naar de politie durfde stappen, zich zomaar bloot geeft op haar Facebookaccount en aangeeft waar zij zich bevindt. Deze vaststelling ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees.

2.2.10. Ten slotte voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog verschillende internetartikelen/rapporten in verband met polio-campagnes in Pakistan (bijlagen 8, 10 en 11). De Raad bemerkt evenwel dat de loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie over polio-campagnes in Pakistan en de gevaren die hiermee gepaard gaan niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar zij in gebreke blijft.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: "Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie SINDH te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld.. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2016-2017. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er verder gedaald. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map)."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 8 en 9), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 21 september 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Urdu en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

1.4. Op 20 november 2017 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in vanuit het transitcentrum Caricole. Op dezelfde dag werd een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en een beslissing tot binnenkomstweigering met terughrijving – asielzoeker.

1.5. Op 28 november 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op 28 november 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 20/11/2017
Overdracht CGVS: 23/11/2017*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6/2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet genomen worden.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit en ging u in 2016 met een studentenvisum naar vCyprus. U wilde Pakistan verlaten omdat u bedreigd en aangevallen werd in Pakistan omdat u had meegewerkt aan Polio-campagnes. U verbleef enkele maanden in Cyprus en daarna kwam u naar België waar u op 5 september 2017, op de luchthaven, asiel aanvroeg. U zou uw paspoort in de luchthaven van Zaventem hebben vernietigd en weg gegooit.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende kopieën voor: een werkkaart van HFA, een attest van HFA, een Sheet van polio-medewerkers, een werkkaart als Polio medewerker en enkele prints van mediastukken over Polio campagnes in Pakistan.

Op 29/10/2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. U tekende beroep aan, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volgde bovenstaande beslissing op 31/10/2017. Voor de RvV legde u volgende kopies van documenten neer: een cursus over polio die u gevolgd zou hebben, algemene nieuwsartikels, een verklaring ivm uw problemen en foto's.

Zonder teruggekeerd te zijn naar uw land van herkomst diende u op 20/11/2017 een tweede asielaanvraag in. U verwees hierbij naar uw voorgaande verklaringen. U legde een geboorteakte neer en twee aangiftes bij de politie. Daarnaast beweerde bij terugkeer naar Pakistan een vrees voor de Pakistaanse autoriteiten te kennen en dit wegens uw asielaanvraag in België.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Zo herhaal u nu bij uw tweede asielaanvraag enkel dat u in het verleden problemen gekend zou hebben wegens uw werk voor organisaties die poliocampagnes organiseren. Echter tijdens uw voorgaande asielaanvraag werd reeds duidelijk twijfel geuit bij de geloofwaardigheid van zowel uw bewering actief geweest te zijn in een poliocampagne, als in de problemen die hieruit zouden voortvloeien. Deze vaststellingen werden ook in beroep bevestigd. Dat u nu zondermeer opnieuw naar deze problemen verwijst, zonder te verduidelijken waar het CGVS of de RvV verkeerd zaten bij hun beoordeling van uw situatie, is onvoldoende om het geloof in uw verklaringen te hernieuwen.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Zo legde u vooreerst enkel kopies voor en daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knipen plakwerk, kan de authenticiteit van zulke documenten niet gegarandeerd worden. Ten tweede kunt u nog steeds uw beweerde identiteit niet ontegensprekelijk aantonen. U legt immers enkel een kopie van een geboorteakte neer. Daar dit document niet over een foto beschikt, kunt u niet aantonen dat het hier daadwerkelijk om u zou gaan. Ten derde legde u twee klachten van u bij de politie neer. Primo betreft het hier opnieuw enkel kopies. Secundo zijn deze kopies niet tot nauwelijks leesbaar. Tertio spreken deze klachten van u uw eigen verklaringen tegen. Tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde u immers herhaaldelijk dat u zich nooit tot de politie wendde wegens uw problemen (gehoorverslag CGVS 21/09/2017, p. 11-12). In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u nu plots twee attesten neer zou leggen waaruit dient te blijken dat u zich weldegelijk tot de politie wendde voor een klacht en dat de politie gezien de vaststelling dat de stempel van het politiebureau op beide documenten voorkomt, deze klachten ook nog eens in ontvangst nam. Dit breekt het geloof in de authenticiteit van uw documenten volledig af.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

U stelt dat u bij een eventuele gedwongen repatriëring vreest gearresteerd te worden omdat u asiel heeft aangevraagd in België. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. De Emigration Ordinance is de regelgeving die het vaakst ingeroepen wordt in het geval van vergrijpen tegen de migratiewetgeving en/of mensensmokkel. Het lage aantal aanlachten en veroordelingen in vergelijking met de omvang van de illegale migratie vanuit Pakistan, wijst er echter op dat het FIA beoogt eerder mensenhandelaars dan illegale migranten aan te pakken. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen.

Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld.. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2016-2017. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er verder gedaald. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat "Gezien er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor DVZ verantwoordelijk is, is er dus geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond". Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enige middel op de schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat hij behoort tot de kwetsbare groep van gedeporteerde asielzoekers, die bij hun terugkeer het voorwerp zullen uitmaken van een strafonderzoek door de Pakistaanse autoriteiten, omwille van hun illegale vertrek uit het land van herkomst en het gebruik van een paspoort dat hun niet toebehoort, en in Pakistan op systematische wijze worden onderworpen aan folteringen, dan wel onmenselijke behandelingen. Hij loopt hierbij het risico om gedetineerd te worden, tot vijf jaar op basis van artikel 17 van de Pakistaanse "*Emigration Ordonnance*", en tot één jaar op basis van artikelen 3 en 4 van de "*Passport Act*". Verzoeker verwijst naar verschillende rapporten waaruit blijkt dat het een systematische praktijk is dat personen die *manu militari* worden overgedragen, of bij wie het paspoort verstreken is, bij hun aankomst in Pakistan zullen worden verhoord en gedetineerd, wanneer blijkt dat zij gereisd hebben met een vals paspoort of visum. Gezien het volgens verzoeker duidelijk is dat hij de immigratiewetgeving heeft overtreden, loopt hij een reëel risico om gedetineerd te worden tot een periode van vijf jaar, hetgeen niet betwist wordt door de commissaris-generaal. Verzoeker verwijst naar verschillende rapporten waaruit blijkt dat de detentieomstandigheden waarin verzoeker in dergelijk geval zal terechtkomen, onverenigbaar zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker meent dat dit tevens een systematische praktijk betreft, hetgeen wordt aangetoond doordat de landeninformatie dateert van 2010 tot 2017. De vraag of de duur of aard van de straf proportioneel is aan het gepleegde misdrijf is volgens verzoeker van geen belang, nu enkel dient te worden onderzocht of verzoeker het risico loopt te worden gedetineerd. De commissaris-generaal schendt zijn zorgvuldigheidsplicht door het risico op detentie te erkennen en de detentieomstandigheden verder niet te toetsen aan artikel 3 van het EVRM.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten bij het verzoekschrift:

- de Pakistaanse "*Emigration Ordinance*" van 1979 (stuk 3);
- de Pakistaanse "*Passports Act*" van 1974 (stuk 4).

2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen op zich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53-2555/001, 23-24).

2.3. De Raad beschikt over een hervormingsbevoegdheid, dient een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende asielaanvraag al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, *in casu* artikelen 3 en 13 van het EVRM, in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht.

2.4. Na voldoende en rigoureuus onderzoek van de elementen die verzoeker tot op heden heeft voorgelegd blijkt dat er in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen werden voorgelegd in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

In deze wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Zo legde u vooreerst enkel kopies voor en daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knipen plakwerk, kan de authenticiteit van zulke documenten niet gegarandeerd worden. Ten tweede kunt u nog steeds uw beweerde identiteit niet ontegensprekelijk aantonen. U legt immers enkel een kopie van een geboorteakte neer. Daar dit document niet over een foto beschikt, kunt u niet aantonen dat het hier daadwerkelijk om u zou gaan. Ten derde legde u twee klachten van u bij de politie neer. Primo betreft het hier opnieuw enkel kopies. Secundo zijn deze kopies niet tot nauwelijks leesbaar. Tertio spreken deze klachten van u uw eigen verklaringen tegen. Tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde u immers herhaaldelijk dat u zich nooit tot de politie wendde wegens uw problemen (gehoorverslag CGVS 21/09/2017, p. 11-12). In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u nu plots twee attesten neer zou leggen waaruit dient te blijken dat u zich weldegelijk tot de politie wendde voor een klacht en dat de politie gezien de vaststelling dat de stempel van het politiebureau op beide documenten voorkomt, deze klachten ook nog eens in ontvangst nam. Dit breekt het geloof in de authenticiteit van uw documenten volledig af.”

Gezien verzoeker de motivering in de bestreden beslissing niet betwist, en deze pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, blijft deze onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker haalt in het kader van onderhavige, tweede asielaanvraag, daarnaast aan dat hij bij een terugkeer naar Pakistan (strafrechtelijke) vervolging zou riskeren omwille van het illegaal verlaten van het land. Dit kan echter bezwaarlijk een ‘nieuw element’ zijn in de zin van artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker werkelijk zulke vrees koesterde, dient immers te worden aangenomen dat deze vrees reeds bestond ten tijde van zijn vorige asielaanvraag.

Bijgevolg had hij deze vrees ook eerder kunnen en moeten opwerpen. Verzoeker gaat met zijn verweer bovendien voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing, waarin terecht geoordeeld werd als volgt:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. De Emigration Ordinance is de regelgeving die het vaakst ingeroepen wordt in het geval van vergrijpen tegen de migratiewetgeving en/of mensensmokkel. Het lage aantal aan[kl]achten en veroordelingen in vergelijking met de omvang van de illegale migratie vanuit Pakistan, wijst er echter op dat het FIA beoogt eerder mensenhandelaars dan illegale migranten aan te pakken. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.”

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker geciteerde informatie omtrent de behandeling van gedepoteerde asielzoekers is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de commissaris-generaal is gesteund. Verzoeker steunt zich voor wat de gedwongen terugkeer als uitgeprocedeerde asielzoeker betreft op het EASO rapport *“Country of Origin information Report: Pakistan Country Overview”* van augustus 2015 en het UK Home Office rapport *“Country of Origin Information Report - Pakistan”* van 9 augustus 2013. De COI Focus *“Paksitan. Het risico bij gedwongen terugkeer.”* van Cedoca van 10 oktober 2016 is daarenboven actueler dan verzoekers informatie en bevat nog tal van andere bronnen waarop de commissaris-generaal zijn oordeel kon steunen. Bovendien merkt de Raad op dat een loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker een vrees voor vervolging heeft, nu verzoeker deze vrees *in concreto* aannemelijk dient te maken. In deze gaat verzoeker er aan voorbij dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat hij met zijn eigen paspoort en een studentenvisum vanuit Pakistan naar Cyprus heeft gereisd, waar hij verklaarde legaal te verblijven. Bij zijn aankomst in België heeft verzoeker echter zijn eigen paspoort vernietigd in de luchthaven van Zaventem (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 2-4; DVZ-verklaring, stuk 10, p. 10). Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker Pakistan legaal heeft verlaten. Het loutere feit dat verzoeker naar Pakistan wordt overgebracht en in Pakistan aan de autoriteiten formeel wordt overhandigd, opdat deze gecontroleerd wordt door de Pakistaanse autoriteiten, kan niet aangenomen worden als een gronde vrees voor vervolging. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, zo hij bij een terugkeer naar Pakistan al zou worden gescreend of ondervraagd, kan worden aangeklaagd, veroordeeld en gedetineerd. Bijgevolg leidt dit element er evenmin toe dat verzoeker in Pakistan het risico loopt om gedetineerd te worden in mensonwaardige omstandigheden en aldus aan een onmenselijke dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal worden onderworpen. De uiteenzetting over de systematische praktijk van vernederende en mensonwaardige behandeling omwille van de detentieomstandigheden in Pakistan, kan verzoeker in zijn geval dan ook niet inroepen.

De Raad is van oordeel dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP